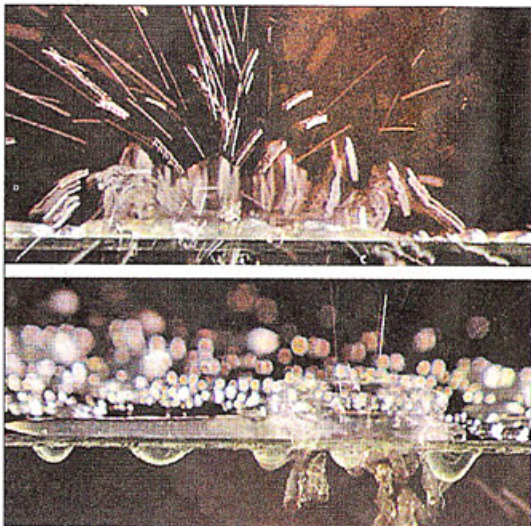

El Big Bang en un vas d'aigua

ÀNGELA MOLINA

Islàndia té un paisatge sense figures. Més aviat és un paisatge-fons, infinitesimal, ple de forats que condensen allò donat a la consciència al llarg de la història. Galícia, al contrari, ofereix la possibilitat de veure-hi a través, allà els punts de mira i de fuga prenen cos en l'interior obscur d'allò agrest i desmanegat, la seva naturalesa és carnal.

Francesca Llopis ha desplaçat l'espai de la bellesa des del regne de l'empíric al mental en dos entorns naturals, desbaratats; són signes aïllats, estranys, de manera que el que veu l'espectador en ells —a través d'unes serigrafies— no és una figura en un marc, sinó com arriba aquesta informació al cervell, com aquestes imatges queden impreses a la retina. Uns pètals de nenúfar cauen en un camí, uns

Dues seqüències del vídeo *Gotescauen* (2007), de Francesca Llopis.

pètals de nenúfar es besen davant d'unes roques. Uns fils són plantes que sorgeixen del mar, altres són una flor en l'aire. Com si l'artista hagués superat l'estat de transparència de la visió per assolir l'estat del desig.

Llopis implanta la seva pròpia mirada dins de l'opacitat del paisatge, en un bosc, lloc on els monstres dels somnis es refugien i les princeses moren. Espai de la fertilitat, de regeneració natural. El vídeo *Gotescauen* és una explosió de lluentons de llum, el Big Bang en un vas d'aigua.

Islàndia. Galícia. Francesca Llopis. Galeria N2. Enric Granados, 61. Barcelona. Fins al 29 de febrer